

Farul Creștin

„Voi sunteți lumina lumii” Matei 5:14.

Anul VII. No. 6

redacția și administrația: Arad, Strada Fabricii, No. 20.
Apare în fiecare Sâmbătă

Sâmbătă,
11 Febr. 1939

„DOMNUL A STAT LÂNGĂ MINE”

de I. T. Cocuț

„La întâiul meu răspuns de apărare, nimeni n'a fost cu mine, ci toți m'au părăsit... Însă Domnul a stat lângă mine... Și am fost scăpat din gura leului”.

PAVEL

Cuvintele acestea sunt scrise din fundul unei închisori reci și întunecoase. Pe vremurile acelea multe temnițe erau niște fântâni săpate adânc în pământ. Într-o astfel de temniță stătea bătrânul Pavel și dicta cuiva ultima scrisoare care ne-a rămas de la apostolul Neamurilor. În timp ce rostea ultimele cuvinte ale acestei scrisori, sufletul său era frământat. Amintirile îi mișcau inima și-i aprindeau mintea. De aceea frazele sale sunt rupte și gândurile amestecate. Trecuse nu de mult printr-o

experiență cutremurătoare.

Mintea lui o retrăiește. După arderea Romei se pornise o prigoană fără seamăn contra creștinilor din capitala imperiului. Poliția aresta pe ucenicii Galileeanului cu zecile și, după o judecată foarte scurtă, erau aruncați în gurile leilor sau arși de vii în grădinile lui Nero. Moarte creștinilor! urla Roma înfuriată. Pavel fu prins și dus în temniță. Se vesti îndată că șeful creștinilor a fost arestat. Fu dus la judecată, dar nu putură isprăvi repede cu el, căci era cetățean roman și cerea să fie judecat de Cezarul. Într-un timp era vizitat de frați în închisoare. Dar toți cei ce-l vizitau, își puneau viața în pericol. Poate au fost arestați mulți din această pricină. De aceea ucenicii s'au umplut de groază. Mulți au fugit din Roma prin păduri și catacombe. Alții au trecut în alte țări. La Pavel nu mai venea nimeni! Era în cele mai grele clipe ale vieții și nu avea un frate sau un prieten

cu care să se mângâie și să se încurajeze.

In fața lui Nero

Dar amintirea care stăruiește mai mult în inima lui Pavel, e aceea zi de judecată în fața lui Nero. Fusesse introdus într-o sală mare și majestuoasă. În față era un tron aurit și strălucitor. Dar pe el se găsea cel mai decăzut om pe care l-a avut în frunte vreo dată imperiul roman. Fața sa nu semăna a om, atât era de încrunțată și de urâtă. Nicio urmă de bunătate sau de judecată dreaptă nu se putea citi în privirile lui Nero. Lui Pavel i se pare că e fiara cea mai cumplită. De aceea el îi scrie lui Timotei: „Și am fost izbăvit din gura leului!” Da, Nero părea cel mai fioros și mai crud leu de pe pământ.

De o parte apostolul observă o mulțime de Iudei și un grup mare de avocați romani, cari erau gata să-l acuze în chipul cel mai nedrept!

Singur

Inima acestui om viteaz se cutremură. Se uitau toți spre părul lui cărunt, spre spatele sale gârbove și spre chipul său supt și slăbit de anii grei de închisoare. În ochii tuturor se vedea doar ură ucigătoare!

Acuzațiile începură ca o ploaie furioasă, cu tunete și fulgere! Fu prezentată o țesătură de minciuni dintre cele mai grozave!

Toată lumea urla împotriva lui! Să nu uităm că, deși Pavel a fost cel mai mare erou al omenirii, el a fost totuși numai om. Dacă Domnul său s'a înfiorat în fața crucii, nu ne vom mira dacă, azi, în fața lui Nero, cel mai mare ucenic al său simte că îl lasă puterile.

Pavel se uită în jur, cuprins de teamă și speriat. Nu e nimeni

din ai lui acolo. Nu se găsește niciun martor care să pună o vorbă bună pentru el. Nu se află niciun avocat care să-l apere și niciun credincios care să se roage pentru el și să-l încurajeze măcar cu privirea! E greu să fii singur în cele mai grele clipe ale vieții. Chiar Isus a avut nevoie de cineva cu care să se roage în Ghetsimani. De aceea, Pavel, văzându-se singur, inima lui se cutremură și mai tare. El scrie cu durere lui Timotei:

„La întâiul meu răspuns de apărare, nimeni n'a fost cu mine, ci toți m'au părăsit!”

Dar frica bătrânului Pavel nu ținu mult, căci, deodată i se părură că cineva e lângă el și-l prinde de mână. Când privi mai bine, îl cunoscu. Era însuși Isus Hristos! Același Isus care îi vorbise pe drumul Damascului, care i se arătase în temnița din Ierusalim și care îi apăruse în vis pe mare. Da, Domnul îi fusese credincios totdeauna. Totdeauna când ucenicul Său fusese într-o mare încercare, Isus i se arătase ca să-l întărească. Dar niciodată nu fusese așa de aproape ca și acum! Un om cu Dumnezeu e mai tare ca tot iadul, a spus cineva și Pavel a simțit acest lucru în inima sa. Mintea lui s'a liniștit, frica a sburat, pacea s'a așezat în lăuntrul său, chiar trupul său bătrân și bolnav a simțit o nouă putere și viață. Dar cine poate să descrie ce dă unui ucenic al Său prezența lui Isus în astfel de împrejurări? Cine poate arăta toată revărsarea de bucurie, de iubire și de raiu care a cuprins sufletul marelui apostol? Cine poate pătrunde în adâncurile experienței care se ascunde în aceste cuvinte:

„Domnul a stat lângă mine și m'a întărit?”

(Continuare în pag. 2-a)

Farul Creștin

Foaie religioasă

Apare sub îngrijirea unui comitet.

Redactor responsabil:

Ioan Cocuț

Anul VII. No. 6 11 Februarie 1939

Apare în fiecare Sâmbătă

Abonamentului:

Pe un an 100 lei, pe 6 luni 60 lei.

In străinătate 250 lei

Nu se primesc abonamente decât cu trimiterea banilor înainte.

Redacția și Administrația:

Arad, Str. Fabricii 20.

Casier: N. Oncu, Arad, Str. Blenduziei 4

DELA REDACȚIE

Zilele trecute ne-a vizitat un frate, conducător al unei biserici dela țară. „Cum stăm cu abonamentele?”, l-am întrebat eu. „Bine, frate”, răspunse conducătorul. „Eu”, continuă el, „mi-am zis că acum așa sunt vremurile că-i nevoie ca fiecare familie baptistă să fie abonată la ce n'am înțeles cu frații, am luat doi foile noastre. Și știți ce am făcut? Întai am adunat banii dela toți cei ce puteau plăti acum. Apoi, după ce n'am înțeles cu frații, am luat din banii bisericii, și am plătit abonamentul celor ce n'aveau banii acum, eu înțelesul că ei îi vor da îndărăt bisericii în timpul anului”.

Iată cum un frate țaran, dar cu o inimă plină de râvnă pentru Domnul a descoperit un plan dintre cele mai mărețe pentru abonamente. E un plan care se practică mult în țările apusene, unde baptiștii sunt mari și tari. Acolo în multe biserici se lucrează astfel: casierul bisericii abonează PE TOATE familiile baptiste la foile din statul lor, plătiind din banii bisericii. Peste un el încasează dela membri ceea ce se poate încasa. Restul e plătit de biserică. Credem că frații conducători al fiecărei biserici trebuie să se îngrijească de acest lucru, ajutând și luptând ca FARUL, MANA și CALAUZA să meargă în fiecare familie baptistă.

Din nou mulți abonați ne-au trimis adresele scrise rău. Vă rugăm să ne scrieți îndată dacă observați că adresa e scrisă greșit.

(Urmare din coloana III-a)

ceasta vremelnică cu zâmbetul pe buze. Corpul său neînșuflețit a intrat în mormânt cu zâmbetul neșters a buzelor și trăsăturile vii ale seninătății cari exprimă calmul unui suflet sigur de mântuirea lui. El a privit în clipa morții drept la Acela pe care L-a servit cu servipătate și desinteresat în viața sa pământească.

Domnul a stat lângă mine

(Urmare din pag. 1-a)

Între timp acuzatorii își isprăviseră acuzațiile furioase, lungi și neadevărate. Nero dadu lui Pavel cuvântul. Mi-ar fi plăcut să fiu de față și să-l ascult. De sigur a fost o cuvântare mai măreață, decât cea rostită în fața lui Agripa, sau de pe treptele cetății din Ierusalim. După învierea sfântă și bogată adusa de Isus, Pavel nu s'a gândit așa de mult să se apere de moarte, ca și să predice pe Domnul său în fața Cezarului. Să fi pătruns vreă rază de lumină în inima acestui tiran? Ne temem că nu! Dar Pavel și-a făcut datoria în cele mai grele clipe ale vieții; și și-a făcut cu mare curaj, pentru că Domnul a stat lângă el.

Aș vrea să prindem cel puțin două îndemnuri în inimile noastre din această experiență glorioasă a lui Pavel.

Întai, să observăm neatârănarea lui de oameni în viața sa spirituală. Da, l-a durut amarnic pe apostol, faptul că toți l-au părăsit. L-a fost mai greu, mult mai greu singur. Totuși Pavel n'a dat o clipă îndărăt. **A mers singur înainte!** De bună seamă spita i-a șoptit și lui: Dacă alții fug, de ce

n'ai fugi și tu? Dacă alții tac de frică, de ce ai vorbi tu? Dacă alții se lapadă de credință, de ce să-ți pui tu viața în joc pentru ea? Dar Pavel a avut urechi surde față de astfel de ispite. Părăsit de toți, neavând decât pilda celor ce dau înapoi, el merge viteaz înainte spre ținta veșnică. Cât eroism, ce suflet nobil! Ce mare creștin! O, Doamne, ajută-ne să-i urmăm pilda în aceste zile grele!

Apoi un alt gând care trebuie se ne umple sufletul, este că, **cu cât nevoia și strâmtoarea e mai mare, cu atât Domnul e mai aproape.** O cântare spune astfel:

„Oamenii mă pot părăsi,
Isus îmi va fi credincios!”

Da, Isus e credincios față de ucenicii Săi, El n'a părăsit nici pe unul în clipele Lui cele mai grele. El nu ne uită în necazuri, și vine iute și aproape ca să ne ajute. Apropierea și prezența Lui prefăce greutățile și strâmtoările în privilegii glorioase de a gusta din harul și dragostea Sa.

De aceea e mai bine să fii ca Pavel, osândit, dar cu Isus, decât ca Nero, pe tron, dar stăpânit de diavolul.

Avram Bălgrădean în fața morții

de I. Rusu

Vizitând pe fr. A. Bălgrădeanu în ziua de 1 Decembrie 1938, pe când se găsea în cele mai adânci suferințe fizice, am rămas mișcat de curajul și liniștea de care era stăpânit sufletul său în fața morții.

A. Bălgrădeanu a fost omul care, în suferințele lui, a încurajat și a mângâiat, prin vorbele și alitudinea lui față de moarte, pe toți vizitatorii săi

Toți aceia cari l-au cercetat, mărturisesc că, în viața lor, n'au văzut un asemenea om, cu atâta bucurie și seninătate în fața morții. Cuvintele lui erau pline de viață și putere; erau balsam pentru msașirii săi. Nu pot să nu amintesc câteva din expresiunile lui:

FULGI DE ZĂPADĂ. Înainte de săr-bătorile Crăciunului, voiu pleca din lumina aceasta. Doresc să cadă zăpadă în timpul acela. Aș vrea să văd cum flutură vântul fulgii de zăpadă peste mormântul meu.

Sora Bălgrădeanu spune că atunci când a început pentru prima dată să nungă, fratele a privit prin fereastră și

s'a bucurat mult. El a văzut că ziua plecării lui e aproape. În ziua înmormântării timpul a fost așa cum l-a dorit și, dacă se poate ști după moarte ce se petrece pe pământ, atunci el a văzut fulgii de zăpadă peste mormântul său.

BUCURIA LUMII. Dacă cineva dorește bucuria lumii, să i-o dea Dumnezeu. Eu însă, doresc o singură bucurie, „a cerului”. El a dorit cu mare sete ziua morții.

IARBA DE PE CASĂ. Predicatorii noștri, spune fr. Bălgrădeanu, sunt ca iarba de pe acoperișul casei. Ea atunci are epă când plouă și cade noaptea roșu. El au atunci cele de trebuință, când inimile bune fac să picure darurile lor.

AM LUCRAT PUȚIN TIMP PENTRU DOMNUL. Însă dacă El nu vrea să mai rămân, voiu pleca bucuros. N'am nicio teamă de moarte. Dacă am predicat oamenilor învierea morților, trebuie să fim sinceri și să dovedim în faptă că suntem noi înșine convinși despre adevărul propovăduit.

A. Bălgrădeanu a încetat din viața a-

(Continuare în coloana I-a)

O GRĂDINĂ ȘI UN MORMÂNT

L. L. Sezonov

„Și în grădină era un mormânt”.
(Ioan 19:41).

Într-o zi, călătorind cu vaporul pe Dunăre în jos, spre Tulcea, am fost izbit de aceste cuvinte din Evanghelia lui Ioan. La prima mea impresie, mi s'a părut că, între aceste două cuvinte, — grădină și mormânt, — ar exista o nepotrivire. Într'adevăr ele reprezintă două idei cu totul despărțite una de alta. De pildă, cuvântul grădină simbolizează tot ce e viață, progres și fericire. Cuvântul mormânt, dimpotrivă, descrie tot ce e moarte, decădere și suferință. Dar, după mai multă cugetare, am ajuns la încheierea că aceste două cuvinte nu numai că nu se despart între ele, dar că reprezintă două idei sau cugetări care se unesc și se întregesc una pe alta. E natural să existe o grădină și un mormânt. E după regulile vieții ca o grădină să aibă un mormânt și un mormânt să fie într'o grădină.

O grădină cu un mormânt

Aceste cuvinte reprezintă cu adevărat o icoană a vieții pe care o trăim pe pământ. Grădina arată fericirea în viețile noastre și mormântul ilustrează suferința ce vine peste noi. Foarte mulți dintre noi ar dori o grădină fără mormânt! Ei ar dori să ducă o viață liniștită, fără nicio suferință, fără nicio tânguire, lacrimă sau suspin. Ei bine, așa ceva nu există pe pământ și, dacă ar exista, ar fi o cruzime morală. Într'o lume cu atâta suferință, jale și chin, nimănui nu-i e îngăduit să ducă o viață aparte de durerile și sbuciumul oamenilor.

O grădină cu un mormânt! Viața e făcută ca să aibă parte de dureri și suferință. Durerea nu e ceva străin de viața omului. Suferința nu e o simplă întâmplare. Ea e o parte vie și principală a vieții noastre în corp pe acest pământ.

Fiecare dintre noi poate, cu multă ușurință, să-și amintească de „grădina cu mormântul ei” din viața noastră. Să notăm câteva din aceste grădini frumoase, dar cu mormântul în mijlocul lor. Planurile noastre frumoase, dar neînfruptate din pricina răutății oamenilor, sau a neputinței noastre; speranțele noastre mari, dar înșelate și spulberate de alții; în-

crederea noastră sinceră în prieteni, dar căleată de ei în picioare; un tepuș ascuns, o suferință necunoscută de nimeni și o durere acoperită în fața aproapelui nostru; o boală continuă care ne împiedecă de a depune cum am dori talentele noastre pe altarul lui Dumnezeu: greutățile și necazurile în familie, în biserică, etc., care adeseori ne leagă de mâini și de picioare când e vorba să facem lucruri mari pentru Domnul nostru Isus Hristos. Toate acestea și altele fără de număr, sunt ca niște morminte în grădina vieții noastre.

Dar, oare care e rostul mormântului într'o grădină? Cu alte cuvinte de ce trebuie să suferim? Înțeleg să suferesc stricatul, nelegiuitul și necredinciosul. Dar **eu**, care cu dragoste sfântă și cu un devotament mare, slujesc pe Domnul meu, să sufăr?! De ce tocmai **eu** să am parte de durere? De ce tocmai în grădina **mea** să se găsească un astfel de mormânt?

Rostul suferințelor e sublim. Scopul lor e dumnezeesc. Durerea din noi desvoltă și scoate la iveală virtuțile cele mai importante ale sufletului nostru. Comorile sufletului ca răbdare, compătimirea, încrederea în Dumnezeu, speranța în greutăți, etc., se răsădesc, cresc și numai în grădina suferinței. Suferința, pe de altă parte, este o mare învățătoare. Prin ea învățăm cum să ne iubim mai mult, cum să ne iertăm cu adevărat și cum să ne pocăim mai mult. Suferința zdrobește, frânge și topește **eul** și mândria noastră personală. În focul suferinței îndreptăm glasul nostru și toată speranța noastră spre Dumnezeu. Lacrimile născute din suferință, sunt de obicei, lacrimile pocăinței și devotării sfinte înaintea lui Dumnezeu.

Astăzi în grădina baptistă din țara noastră a apărut un mormânt mare și greu. Fericirea bisericilor noastre s'a tulburat de ivirea acestui mormânt întunecos. Suferința e mare și e a noastră a tuturor. E o **suferință de obște!** Dar să nu uităm că în însuși grădina vieții Domnului nostru a apărut întâi o vorbire de rău din partea oamenilor, o prigonire și Ghetsimani mai târziu și o cruce și un mormânt la urmă. Dar, după aceea, zorile au

strălucit, mormântul s'a deschis și înălțarea s'a ivit. Mormântul lui Isus a fost închis **numai** trei zile. Cele „trei zile după Scriptură” din viața noastră, vor trece în curând. Dimineața învierii baptiste va străluci cu o putere nouă. De aceea să ne pregătim, de pe acum, pentru acea dimineață frumoasă când ni se va spune: „Haideți, să mergem la Casa Domnului!”

Un mormânt într'o grădină

Ce idee dumnezească! Mormântul sau suferințele noastre într'o grădină a binecuvântărilor lui Dumnezeu. Suferințele noastre cresc în mijlocul binecuvântărilor divine. În timpul suferințelor noastre simțim, într'un mod deosebit, iubirea, mila, puterea și providența lui Dumnezeu. Prezența Lui ne încunjoară. Harul Lui ne întărește. Duhul Lui ne mângăie. Suferința noastră nu e un mormânt, cu un miros urit și greu! Dimpotrivă, ea e asemenea mormântului nou din care **înviează** puterea, ascultarea față de Dumnezeu.

Din Mormântul nostru de astăzi, adică în urma suferinței celei mari, va ieși, ca într'o zi de înviere, un popor baptist călit, o legătură frățească înodată puternică și o biruință misionară spre slava **Aceluia** care ne-a iubit și pe care îl slujim cu devotament.

O grădină fără mormânt!

Da, frate dragă, va fi odată o grădină și fără mormânt. Vom ajunge la o viață fără suferință. Cerul e acea grădină fără mormânt. **Acolo** va fi cu totul altfel decât pe pământ. Acolo e Țara noastră. Ici călători suțem, Sus ni-e Țara. În cer nu vom mai fi prigonți, nici hulți, nici gonți din toate părțile. **Acolo** nu vom mai fi împiedecați să ne închinăm Lui după cum ne învață conștiința și credința noastră. În cer nu ne va mai fi foame, nici sete; nu ne va dogori nici soarele urii, nici arșița prigonirilor. Acolo Dumnezeu ne va șterge lacrima suferinței din ochii noștri. Și acolo moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici țipăt, nici durere. Acolo va fi grădina lui Dumnezeu, fără niciun fel de mormânt sau suferință în ea.

(Continuare în pag. 7-a)

INVĂȚĂTURI DIN TIMPUL NOPTII

de Earl Truța

De data aceasta mi-am propus să vorbesc mai ales despre o noapte în care unul dintre cei mai iubiți și mai îndrăzneți apostoli ai lui Isus, duce o luptă aprigă cu sine însuși, și se desăvârșește în sfîntenie. Este vorba despre noaptea ispîtirii lui Petru.

Evangelistul Matei ne spune, în cap. 26:34, următoarele: „Adevărat îți spun, i-a zis Isus, că tu chiar în noaptea aceasta, înainte ca să cânte cocoșul, te vei lepăda de Mine de trei ori”.

Trebuie să fi fost foarte greu pentru Isus să spună și iubitului Său apostol în fața celorlalți la ultima lor întîlnire de iubire, dar și de durere: „In noaptea aceasta te vei lepăda de Mine de trei ori”.

O declarație hotărîtă

Apostolul fusese atît de înflăcărat, atît de cinstit, atît de sincer și atît de alipit de Domnul său, încît aceste cuvinte se pare că au străpuns inima sa ca o suliță. Parecî-i auzim răspunsul plin de neliniște și de surpriză: „Oh: nu, Stăpâne iubit, cum poți spune aceasta? N'am părăsit eu totul ca să Te urmez? N'am fost eu Tine în timpul tuturor ispitelor? N'am spus eu în mod fățiș că Tu ești Fiul lui Dumnezeu? Nu Ți-am văzut eu gloria pe munte? Puterea pe mare? Stăpînirea asupra morții? Nu mi-ai dat Tu numele de Petru? Și nu m'ai ales să fiu eu Tine în cele mai intime și mai sfînte clipe din viața Ta? Și, după toate acestea, aș putea eu spune de trei ori că nu Te cunosc? Mă poți crede în stare să fiu atît de fals și de nemernic? Aceasta este încrederea pe care și-o pune Stăpînul în sinceritatea mea, în convingerea mea, după ce am fost atît timp eu Tine?”

Știm că, în mod literal, cuvintele triste ale lui Isus s'au îndeplinit în purtarea prietenilor Săi cei mai apropiați, în noaptea aceea.

O lepădare josnică

A trecut o oră și Mântuitorul a fost apăsător de agonie mare; rostindu-și mîhnirea cu suspinuri, lacrimi amare și sudoare de sânge. Si ucenicii Săi favoriti, atît de puțini, atinși de suferințele și de strigătele Lui, la o depărtare atît de mică de El, dormeau. Încă o oră a trecut și acest grup devotat a fost împrăștiat. Isus, părăsit, a fost legat și dus de o gloată. Petru, cu inima tare, L-a urmat din depărtare, asigurându-se sub umbra zidurilor orașului și după colturile străzilor, ca să nu se hănuiască de alții că și el e ucenic. Trecu încă o oră și degetul unei servitoare fu îndreptat spre el, și asta a făcut din el un laș. După puțin timp văzu niște ochi, îndreptân-

du-se înspre el bănuitori, și auzi șoptindu-se că el ar fi fost cu Isus. A tăgăduit înfuriat. Și în curând s'a făcut o a treia lepădare, întărită după cum obișnuiau oamenii să întărească o minciună, prin jurămînt. Apoi s'a auzit cîntecul de deșteptare al cocoșului și privirea lui Isus a sfîșiat inima lui Petru și l-a trimis la un loc singuratec, ca să plîngă cu amar.

Aceasta este povestea tristă a unui om viteaz, generos, cu inima caldă și totuși a fost scrisă în spiritul care compătimea cu el, și ne previne și pe noi.

Din cele patru feluri în care povestea e scrisă, aceea care arată mai puțină nălă față de Petru, probabil a fost dictată de el însuși. Și el a vrut să se facă o dare de seamă deplină și clară, fiindcă ceea ce făcuse el, mulți alții pot face; toți sunt în primejdia de a o repeta.

Nu ne duce în ispită

Istoria căderii lui Petru a fost scrisă ca să inspire fiecare inimă. Rugăciunea zilnică este: „Nu ne duce în ispită, ci ne izbăvește de cel rău”. Cît de mulți oameni se departă de cele mai înalte și mai sfînte dorințe și se lepădă de Domnul lor. Cât de mulți dorm când ar trebui să fie treji, să veghizeze și să se roage! Cât de mulți sunt duși la rău de demonii întunerecului, când îndrăsnesc să meargă în locurile ispîtitoare!

Un tânăr pleacă

Un tânăr pleacă din casa copilăriei sale să intre singur în lupta cea mare a vieții. Inima lui e tare, ținta lui e bună, dorințele lui sunt înalte. El pleacă din liniștea și sfîntenia unui cămin creștin. Se duce cu binecuvîntările unor părinți creștini asupra lui. Pleacă cu rugăciunile unei mame bune în inima lui. Cîntecul unui tată, iubirea unei mame, prietenia unei surori se unesc să-l trimită în lume cu toate speranțele de succes. El vede drumul cel bun și are de gînd să-l urmeze.

Se duce într'un oraș mare. Se întîlnește cu unii care sunt buni și credincioși și cu mai mulți cari sunt nelegiuți.

Pentru un timp el se împotrivesc răului cu o inimă vitează. Dar nu se predă cu totul lui Dumnezeu și unei vieți de neprihănire. Și astfel face prima greșală mare. El nu îndrăznește să spună că are de gînd să trăiască o viață de rugăciune și de veghiere și să-și facă datoria creștinească și când vine ispită, nu e pregătit prin o predare deplină lui Dumnezeu. El consimte să fie condus de aceia în cari nu are încredere și cari îl batjocoresc în inimile lor. Se duce în locurile unde nu poate aștepta să se întîlnească cu cei curați și buni.

Cînd tovarășii săi îl roagă să ia parte la un lucru rău, nu are curaj să spună: „nu, niciodată!”

O conștiință împăcată

Păstrează-ți conștiința împăcată chiar dacă pierzi orice altceva. Păstrează-ți inima curată și Dumnezeu te va susține în noaptea întunecoasă a ispitelor. Cînd ești rugat să te duci unde conștiința nu-ți dă voie să te duci, să faci ceva pe care inima ta curată nu-ți dictează să o faci, nu șovăi, ci spune imediat: „Eu iubesc pe Dumnezeu! Cel mare al cerului și nu-L voi dezonoara! Nu voi fi neascultător față de El. Iubesc adevărul și curătenia și nu vreau să-mi neliniștesc conștiința și să-mi otrăvesc inima prin împărtășirea cu lucruri necurate”.

Răul se prezintă într'o formă așa de atrăgătoare. De aceea trebuie să căutăm idealuri foarte înalte și să nu ne abatem niciun pic dela ele. Dar și Petru a avut idealuri minunate, totuși s'a lepădat. Cauza? Fiindcă s'a încrezut în sine.

Cu mulți ani mai târziu, cînd Petru era un om bătrîn, scria: „Prea iubiților, nu vă mirați de încercarea de foc din mijlocul vostru, care a venit peste voi, ca să vă încerce, ca de ceva ciudat care a dat peste voi.

„Dimpotrivă, bucurați-vă întru cât aveți parte de patimile lui Hristos, ca să vă bucurați și să vă veseliți și la arătarea slavei.

„Dacă sunteți batjocoriți pentru numele lui Hristos, ferice de voi!”

Petru nu mai înjura cînd e batjocorit, el se simțea fericit. Nu mai are frică. Puțini ani mai înainte îl vedem predicînd înaintea cîtorva mii de oameni și, într'o noapte, e în temniță și un înger vine să îi dea drumul. Mulți ani după aceea îl găsim în Babilon un oraș laudat și renumit pentru răutate și idolatrie. Chiar de acolo el scrie: „Dați-vă și voi toate silințele, ca să uniți cu credința voastră virtutea”, sau curajul.

Și lui Petru

După răstignirea lui Isus și după învierea lui glorioasă, El trimite femeile să spună ucenicilor și lui Petru. Această atenție deosebită din partea Domnului său poate alina durerea acelei nopți, dar n'a putut să steargă amintirea.

Această amintire grozavă a putut fi îndulcită prin întîlnirea lui însuși cu Isus în ziua învierii. Ce discuție o fi avut Petru cu Isus la prima întîlnire? Nici un evangelist nu ne spune? Aceasta amintire a fost și mai îndulcită pe malul mării Galileii. Cînd auzi Petru că Isus este la mal, nu mai putu aștepta

(Continuare în pag. 8-a)

Rugăciunea Lui mijlocitoare

Din Viața de rugăciune a lui Isus

Prelucrare de D. Pascu, după Dr. Dodd

Veselia în lucrurile vremelnice poate dăinui numai un moment, dar, după ea, vine curând întristarea. Viața pe care o îmbrățișează Isus este plină de bucurie, din cauză că e zidită pe singura temelie care poate produce mulțumire adevărată. Omul lumesc, care crede că îi merge bine, nu are de ce să compătimizească pe creștinii a căror viață e mai înaltă, mai adâncă, mai plină, mai bogată și mai dulce decât oricare altă viață cunoscută de un muritor. Isus doarește și Se roagă, pentru că toți să poată avea bucurie, dar El știe că aceea bucurie poate izvorî numai din plinitatea unei vieți drepte.

Mântuiți de cel rău

A treia cerere a Mântuitorului pentru ucenicii Lui, este să fie mântuiți de cel rău. „Nu Te rog să-i iai din lume, ci să-i păzești de cel rău”. Ucenicii sunt în lume, dar nu din lume. El nu Se roagă ca ei să fie feriți de ispite, ci să fie destul de tari ca să poată înfrânge ispitele. El nu Se roagă ca ei să nu aibă necazuri, ci ca să aibă destulă bucurie, ca să învingă necazurile. El nu Se roagă ca ei să nu aibă parte de suferințe, ci ca să poată fi destul de tari ca să învingă suferința în liniște. Doi oameni, cari au venit la Domnul, dintr-o viață păcătoasă și rușinoasă, au mărturisit următoarele: „Eu am fost un betiv, dar Hristos m'a mântuit și din acea clipă n'am mai pofțit niciun strop de băntură”. Celalalt a zis: „Eu deasemeni am fost un betiv și Hristos m'a mântuit, dar dela pocăința mea încoace n'am avut nicio clipă de liniște în care n'as putea să nu strige după băntură. Totuși n'am bănt niciodată, pentru că Dumnezeu mi-a dat destulă putere să înving ispita”.

Cine e erou?

Un mare predicator, care a auzit această mărturisire, a făcut următoarea observație: „Cea din urmă este cea mai puternică mărturie pentru Hristos. Nu acela e erou care nu e ispitit, ci acela care, deși e ispitit și încercat, învinge prin bogăția harului. El este cea mai mare mărturie a lui Dumnezeu pe pământ”.

Rugăciunea Mântuitorului pentru acești ucenici este ca ei să fie sfinți. „Sfintește-i în adevărul Tău și Eu însumi Mă sfintește pentru ei, ca ei să fie sfinți prin adevăr”. Nu trebuie să ne temem din pricina sfințeniei. Isus s'a rugat pentru ea. Isus a dorit ca apostolii s'o poată avea. De fapt, El însuși a devenit dreptatea și sfințenia noastră. O persoană sfințită sau un lucru sfințit, e pus la o parte pentru un scop sfânt. Acești 11 au fost aleși și puși la o parte pentru chemarea lor mare dela Dumnezeu în Isus Hristos. Isus a zis: „Eu însumi Mă sfintește pentru ei”. Prin rugăciuni, prin consacrare zilnică, prin o lepădare sfântă pentru ei. Isus s'a sfințit pentru ei. Aceasta e cea mai mare mărturisire: „Pentru ei”.

După mult timp nimic n'a rămas mai bine întipărit în mintea ucenicilor ca „pentru ei”. Ei și-au amintit de aceste cuvinte în fiecare zi și simțeau ceva din adâncimea nemăsurată a acestor vorbe, pe când se sileau să-și ducă mântuirea până la capăt și pe când își aruncau mrejia mântuirii după alte suflete. Și azi acei predicatori sunt adevărați următori ai celor 11, cari îi urmează mai de aproape în viața lor sufletească de sfințenie. Și aceasta o fac în rugăciunea mijlocitoare. Numai acela merită să fie numit un predicator al lui Hristos și al unei biserici, care în ziua ordinării sale privește la poporul din jurul său și zice: „Pentru ei mă sfintește”. Și o spune aceasta cu o hotărâre crescândă în fiecare dimineață a zilei Domnului. El zice: „Pentru ei mă devotez, pentru ei mă păstrez împăcat cu Dumnezeu, să plac Lui și să plac lor”. Ce măreată sfințire e aceasta și ce mare ruină e viața unui predicator care o înlătură. Ce plină, ce duhovnicească, ce nesfârșită și necurmăta sfințire! În fiecare zi o predică nouă, o sfințire nouă, pentru predicator și pentru poporul Domnului. întâi, pentru predicator și apoi pentru poporul Lui. „Sfintește-i pe ei prin adevărul Tău. Cuvântul Tău este adevărul”.

Și ceea ce s'a spus aici despre sfințirea lui Hristos pentru uce-

nici, despre sfințirea predicatorului, pentru poporul lui Dumnezeu, același lucru se poate spune și despre învățătorul școlii duminecilor pentru elevii lui.

Rugăciunea Lui pentru alți ucenici (Vers. 20--24).

În aceste versete, Domnul trece dincolo de Sine, de cei unsprezece, la acei de cari inima Lui a fost așa de strâns legată, și cuprinde în Sine întreaga suită de ucenici, de credincioși cari îl vor urma. Ce rugăciune minunată! Ce inspirație minunată! Aici intrăm și noi. Se poate că noi de multe ori credem că am fost lăsați afară. Că nu facem parte din acest grup mic. Dar, binecuvântat fie numele Celui sfânt, El nu ne-a lăsat afară. Ci, privind în viitorul îndepărtat, El a strigat: „Și Mă rog nu numai pentru ei, ci și pentru cei ce vor crede în Mine prin cuvântul lor”.

Sunt două lucruri pentru cari El stăruie în rugăciune pentru ucenicii Săi. Pentru că ei să fie una, precum El este una cu Tatăl, și ca ei să fie împreună cu El acolo unde va fi El.

Rugăciunea Lui nu e pentru o organizație formală, nici pentru unirea crezului, ci pentru unitatea spiritului. „Ca ei să fie una”.

Una din dorințele Lui arzătoare a fost ca „lumea să creadă că Tu M'ai trimis”. Iar lumea, privind iubirea dintre apostoli, a spus: „Iată cât de dulce și plăcut e când frații trăiesc în unire”.

A doua parte a rugăciunii Lui mijlocitoare este: „Tată, vreau ca acolo unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine aceia pe cari Mi i-ai dat Tu”.

Câtă asigurare în această rugăciune! Se poate să fi rămas fără răspuns? Ar putea Dumnezeu Tatăl să-și închidă urechea, să nu asculte și să nu răspundă la o asemenea rugăciune? Dacă un singur suflet, incredintat lui Hristos, se va pierde, atunci rugăciunea aceasta a rămas fără răspuns. Și dacă o parte din rugăciunea lui Hristos va fi înfrântă, de unde știm noi că va fi ascultată cealaltă parte? Dar nu L-am auzit noi pe El, zicând: „Tu Mă ascultă totdeauna?” Rugăciunea

(Continuară în pag. 8-a)

Din lumea largă

Guvernul român a demisionat. Dăm mai jos lista noului guvern;

I. P. S. Patriarh dr. Miron Cristea, președinte al consiliului;

Armand Călinescu, vice președinte al consiliului nostru de miniștri, ministru de interne și ad-interim la departamentul apărării naționale;

Victor Iamandi, la departamentul justiției;

Victor Slăvescu, la departamentul înzestrării armatei;

Mihail Ghebrageanu, la departamentul lucrarilor publice și al comunicațiilor;

Mitiță Constantinescu, la departamentul finanțelor;

Inginerul Ion Bujoiu, la departamentul economiei naționale;

General adjutant Paul Teodorescu, la departamentul aerului și marinei;

Mihail Ralea, la departamentul muncii;

Medic general Nicolae Marinescu, la departamentul sănătății și al asistenței sociale;

Petre Andrei, la departamentul educației naționale;

Grigore Gafencu, la departamentul afacerilor străine;

Silviu Dragomir, pentru minorități;

N. Zigre, la departamentul cultelor și artelor;

Profesor N. Cornățeanu, la departamentul agriculturii și domeniilor;

Traian Pop, însărcinat cu întocmirea inventariului avuțiilor publice;

Mihail Șerban, subsecretar pe lângă ministerul agriculturii și domeniilor;

Eugen Titeanu, subsecretar al propagandei, pe lângă ministerul de interne;

General Gabriel Marinescu, subsecretar pe lângă ministerul de interne;

Mihail Măgureanu, subsecretar pe lângă președinția consiliului de miniștri;

S. S. preotul Nae Popescu, subsecretar pe lângă ministerul cultelor și artelor;

D. V. Toni, subsecretar pe lângă ministerul educației naționale;

Ion Marin Sadoveanu, subsecretar pe lângă ministerul cultelor și artelor;

General adjutant Gh. Mihail, subsecretar pe lângă ministerul apărării naționale;

Victor Jinga, subsecretar pe lângă ministerul economiei naționale;

Coriolan Beran, subsecretar pe lângă ministerul de interne.

Domnul Zigre Niculae, noul ministru al Cultelor și Artelor, a dat domnului Davidescu Niculae, șeful contenciosului din departamentul Cultelor, delegația de secretar general.

Rusia se îndreaptă spre Germania. Ziarele scriu că politica guvernului rus se va schimba radical. Dacă Germania va fi gata să întindă Rusiei mâna de înțelegere, aceasta o va primi.

D. Hitler a ținut un mare discurs în fața Reichstagului. Între altele, cancelarul Germaniei a cerut pentru prima dată oficial fostele colonii germane, care, la sfârșitul războiului, au fost luate de alte state. Toată lumea a fost curioasă să vadă ce va promite d. Hitler Italiei în cazul unui războiu al acesteia cu Franța. Șeful Germaniei n'a promis clar că, dacă Italia va ataca Franța pe chestia Tunisiei și Corsicei, el o va ajuta, dar a arătat că Italia și Germania sunt unite în chipul cel mai puternic.

D. Roosevelt, președintele Statelor Unite, a ținut o cuvântare în fața comisiei militare a Senatului american, care a făcut multă vâlvă în lume și a produs multe discuții. Președintele Americii a spus că țara sa e gata să ajute Franța și Anglia cu arme contra statelor dictatoriale și că „granițele Statelor Unite se găsesc pe Rin”, adică la frontiera dintre Franța și Germania.

Declarațiile d-lui Hitler cu privire la libertatea religioasă.

Publicăm mai jos din marea cuvântare a cancelarului Germaniei, ținută în fața Reichstagului, partea referitoare la libertatea religioasă. Am subliniat noi pasajele mai importante:

„1. Nimeni în Germania nu a fost urmărit până în prezent pentru convingerile sale religioase.

„2. Statul național-socialist a pus la dispoziția celor două biserici, protestantă și catolică, prin

administrația sa, din 1933 și până acum 2.422.000.000 mărci. Pe lângă aceasta, bisericile sunt, împreună cu statul, cele mai mari proprietare funciare. Valoarea acestei proprietăți trece de zece miliarde de mărci, iar venitul ei poate fi evaluat la 300.000.000 mărci pe an.

„Încează nenumărate donațiuni, legate testamentare și mai ales venitul colectelor din biserici. Fără să se mai țină seama de daruri, de scutiri de impozite, etc. Vorbind la dreptul este deci o minciună incalificabilă de a se pretinde, cum fac unii politicieni străini, că statul național-socialist este dușmanul oricărei religii.

„Dar, dacă bisericile consideră situația în care se află, cu adevărat insuportabilă, atunci statul național-socialist este gata oricând să realizeze o separare precisă între biserică și stat, cum există în Franța, America și alte țări.

„Statul național-socialist nici nu a închis vreo biserică, nici nu a împiedecat exercitarea vreunui cult, nici nu a vrut vreodată să influențeze, indiferent cum, formele cultului. Niciodată nu a vrut să modifice nimic în vreo confesiune. În statul național-socialist oricine poate deveni prea fericit în felul său.

„3. Statul național-socialist nu face pe mironosița, Sunt însă anumite principii de morală care trebuie respectate, în interesul menținerii sănătății biologice a unui popor. Atentatele contra moravurilor sunt pedepsite de legi, fără deosebire de cel care le săvârșește.

„Pe de altă parte, trebuie încă să constat că statul național-socialist nu a încercat decât o singură dată să intervină în afacerile eclesiastice pentru a reglementa neputința și desbinarea disperată a bisericilor protestante germane. Am vrut să le întinsem într-o singură biserică protestantă a Reichului. Această încercare a eșuat din cauza rezistenței anumitor episcopi regionali”.

Religiozitatea, fără credința adevărată, a înșelat și păgubit totdeauna pe oameni, truște și sufletește și paguba sufletească este veșnică.

DIN LUMEA RELIGIOASĂ

SORA MARIA MALIA, din Buruieni, a trecut la cele veșnice. Inmormântarea a avut loc la 28 Ianuarie. Serviciul inmormântării a fost îndeplinit de către fr

He Mărza din Deva. Cei prezenți, ascultând cuvântul lui Dumnezeu, au avut ocazia să se întărească în credința în adevărul Evangheliei lui Isus, care a înviat din morți.

IN BISERICA BAPTISTA Ștefan cel Mare, jud. Constanța, a avut loc căsătoria religioasă a fr. Ciutac Dumitru cu o soră absolventă a Seminarului din București. Serbarea a fost împodobită cu cântările orchestrei din cercul Constanța. Actul cununiei a fost îndeplinit de către fr. Gligor Cristea. Intreaga biserică se bucură de venirea sorei între noi, căci ea va ajuta în lucrul Domnului mai ales în școala duminicală.

DELA UNIUNE

Uninea Baptistă a trimis următoarea telegramă:

**Domnului Zigre Nicolae
Ministrul Cultelor și Artelor**

**BUCUREȘTI
Berthelot 26.**

Cei 120.000 bapțiști salută cu bucurie venirea Domniei Voasire la conducerea Departamentului Cultelor, urându-Vă deplin succes și binecuvântarea lui Dumnezeu în această înaltă funcție. Ei vă asigură de deplina lor loialitate față de Tron și Patrie și speră că le veți asigura libertatea de a sluji lui Dumnezeu după convingerile lor sfinte.

**Președintele Uniunii Baptiste
SOCACIU.
Secretar COCUȚ.**

O delegație a Uniunii Baptiste a cerut audiență domnului Ministru al Cultelor și Artelor și sperăm că ei vor fi primiți în curând.

S-au primit următoarele sume, cu recunoștință, pentru Unune:

Dârpeș Ilie, Bârza, Severin, lei 16. Bis. Bapt. Șeitin, Arad, lei 111. Bis. Bapt. alba, Târnava-Mică, lei 500. Nicolae Răilean, Ivănești-Vechi, Cetatea Albă, lei 100. Bis. Bapt. Corjeuți, Hotin, lei 50. Gheorghe Almăjean, Berliște, Caras, lei 105. Bis. Bapt. Caira, Cetatea Albă, lei 220. Bis. Bapt. Răcișda, Caras, lei 127. Bis. Bapt. Bogodiniți, Caras, lei 100. Com. Bapt. Corecști, Storojinești, lei 200. Bis. Bapt. Larga, Hotin, lei 100. Bis. Bapt. Chieșd, Săitaj, lei 200. Bis. Bapt. Iam, Caras, lei 275. Mihai Mărginean, Sighișoara, lei 30. Bis. Bapt. Slobozia, Cetatea Albă, lei 200. Bis. Bapt. Cucerdea, Târnava Mică, lei 110. Bis. Bapt. Han-Kislo, Cetatea Albă, lei 550. Bis. Bapt. Com. Curtea, Severin, lei 10. Moisa Serb, Ghertenis, Timiș, lei 60. Bis. Bapt. Sintești, Severin, lei 155. Bis. Bapt. Gimboca, Severin, lei 370. Bis. Bapt. Dalbocșei, Caras, lei 230. Bis. Bapt. Bocuș, p. Săcărămbu, Humedoara, lei 100. Bis. Bapt. Bolvașnița, Caras, lei 100. Pis. Bapt. Cenadul Mare, Timiș, lei 200. Bis. Bapt. Saravale, Timiș, lei 100. Bis. Bapt. Techirghiol, lei 60.

Casier: Petru Truța, Str. Berzei No. 29, București II.

Nou! Nou! Cele mai frumoase cărți

Quo vadis / Domine? (Unde mergi Doamne?), e cartea care a produs o mare impresie în lumea cititorilor. Ea tratează viața Cezarului Neron, arderea Romei, persecuțiile sângeroase la cari au fost expuși primii creștini, ca arderi pe rug, rastigniri, etc. Cartea are peste 560 pagini cu foarte multe clișee. Costul unei bucăți e de 140 lei.

Călătoria creștinului e cartea citita în mai mult de 100 de limbi. Descrie viața creștinului cu greutățile și rasplata ei. E împodobită cu clișee frumoase, legată în două volume, partea I-a și II-a. Costul celor 2 volume, legate în carton, este 120 lei. Iar broșată, 100 lei.

Constituția cu toate explicațiile necesare, scrisă pe înțelesul tuturor, costă 30 lei. Cuprinde multe clișee interesante și e o carte folositoare atât la oraș cât și la sat.

Toate leacurile la îndemână, Ogorul nostru, cu 30 lei fiecare.

Biblii mici de buzunar cu 100 lei avem din nou. **Biblii mari** cu 300 lei, cu 170 și 140 lei. **Testamente** cu 40, 30, 20 lei, cu titluri psalmi și hărți.

Cele mai noi cărți de cântări, cu peste 660 de cântări, cu 60, 70 și 80 lei bucata. Cine comandă mai mult de 10 bucăți, primește un rabat de 10 la sută. **Orice fel de literatură comandați numai dela:**

**DEPOZITUL DE LITERATURĂ
ARAD, str. Fabricii 20.**

Harmoniuri
bune și ieftine
pentru biserici
și familii găsiți

la
**Francisc
K e e s k é s**
Timișoara IV.

St. Reșințeanu No. 16.

O grădină și un mormânt

(Urmare din pag 3-a)

De aceea, „să nu vi se tulbure inima”, zice Domnul nostru Isus Hristos. „Aveți credință în Dumnezeu, și aveți credință în Mine. În casa Tatălui Meu, sunt multe locașuri. Eu mă duc să vă pregătesc un loc. Ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi” (Evangh. Ioan 14:1-3).

Rugăciunea Lui mijlocitoare

(Urmare din pag. 5-a)

Lui este, ca niciun ucenic, fie cât de slab, să nu se piardă. Cu toate că a făcut păcate, el nu va fi lepădat cu totul. Poate să-și piardă răsplata, poate că nu va fi întimpinat cu salutul: „Bine ai lucrat serv bun și credincios”, poate își va pierde coroana glorioasă, dar el va putea fi salvat ca și „prin foc”, El trebuie să fie mântuit la urmă și va fi mântuit, pentru că Hristos a murit pentru el și El trăiește, pentru că Se roage și să mijlocească pentru ei. Ce adăpost și siguranță glorioasă!

O femeie bătrână, care a trăit viața de creștină credincioasă mai mulți ani, era pe patul de moarte. Predicatorul, pentru că să-i încerce credința, i-a zis: „Închipuiește-ți Mario, că atunci când vei muri, vei descoperi că toate speranțele tale au fost greșite și că Domnul se va lepăda de tine”. Cu un surâs netulburat, bătrâna ucenică răspuse: „O, domnule, pierderea mea nu va fi nimic pe lângă pierderea Lui. Eu îmi voi pierde numai sufletul meu, pe când El va pierde sufletul meu și onoarea Lui”.

Ea a avut dreptate. Dumnezeu a promis că va mântui orice suflet care va crede în El și dacă se va pierde, atunci mărirea și puterea Lui nu mai e și El a pierdut totul. Dacă diavolul poate să ia vreun suflet de la Dumnezeu, atunci el poate lua și altul. Iar dacă el ar putea lua câțiva și nu-i ia, atunci ei nu sunt mântuiți prin harul lui Dumnezeu, ci prin grația diavolului.

Oh, dar cine poate crede că aceasta s'ar putea întâmpla vreodată? Noi nu vom rămâne în credința că rugăciunea mijlocitoare a lui Hristos va rămâne fără răspuns, ci credem că noi vom fi cu El acolo unde va fi El.

Ce minunată inspirație ne dă această rugăciune mijlocitoare a lui Hristos! E așa de liniștitor și încurajator să ai prieteni cari te poartă neîncetat în rugăciunile lor, înaintea Tatălui. A avea o grupă de mijlocitori în țară, ar fi o bucurie și o glorie fără sfârșit.

Intr'o seară am intrat în biserică mea, pe când se ținea oră de rugăciune. Membrii credeau că eu sunt plecat din oraș. Unul dintre diaconi se ruga: „Doamne, binecuvintează pe păstorul nostru, îmbracă-l cu putere în lucrul său, dă-i har și înțelepciune,

încurajează-i inima și dă prosperare lucrului Domnului în mâinile lui”. Această scurtă rugăciune a produs în inima mea o nespūsă bucurie. Ea n'a fost rostită pentru urechile mele, ci pentru Dumnezeu.

Să ai o soție și copii rugativi, este o mare binecuvântare. Să ai un tată și mamă rugativă, e cea mai frumoasă coroană de pe pământ. Să știi că la o anumită oră, în fiecare seară, o mamă cu părul cărunt, poate din patul de boală, varsă valuri de rugăciuni

pentru fiul ei dus departe. Da, aceasta este o încurajare și o inspirare nemărginită.

Dar, mai presus de acestea și mai mult ca orice, este gândul că, atunci când Domnul mării a fost pe pământ, a pătruns veacurile viitorului și m'a văzut pe mine și înțelegând lipsurile și slăbiciunile mele, și-a ridicat vocea și s'a rugat, ca, acolo unde va fi El să fiu și eu. Ce rugăciune frumoasă!

„Doamne învață-ne să ne rugăm!”

INVĂȚĂTURI DIN TIMPUL NOPTII

(Urmare din pag. 4-a)

în corabie. Merse la Isus, înolând și stătu de vorbă cu el lângă foc. Isus îi înfurse mâna și îi ajută să iasă din groapă. Și îi dădu prilejul să repare greșala. Il conduse pe noul drum al slujbei și al jertfei. Il pregăti pentru ceea ce îl va întimpina pe acest drum — iar Petru acum nu se mai simți tare ca înainte — se simți slab și de aceea a putut să fie tare. A mers pe urmele lui Isus de pe care, nu s'a mai abătut nici pentru o clipă.

Și trebuie să mai adăugăm puterea cuvintelor lui Isus, căzute asupra inimii ucenicului Său în camera de sus. Praznicul Paștelor a luat sfârșit. Orașul îmbulzit era liniștit. Cântarea de mulțumire care se auzea în fiecare casă evreiască, încetase. Liniștea nu mai era tulburată de pașii oamenilor, sau de sunetul vocilor pe stradă. Luminile în grădini și certurile de pe geana Muntei Olivilor, erau stinse. Santinelele romane păseau încolo și încoace liniștiți ca și când ar fi fost puși să păzească orașul mort.

S'a increzut în sine

În ora aceea înaintată, înainte de miezul nopții, vocea lui Isus se auzi în camera de sus vorbind ucenicilor Săi acele cuvinte binecuvântate, cari au mângâiat nihoane de oameni întristați și cari vor aduce pace inimilor tulburate până la sfârșitul veacurilor. Ei sunt cu toții mișcați de dragoste și mâhnire pe când ascultă cuvintele Sale și văd o privire de tristețe pe fața Sa. Ei sunt și mai mișcați când își descarcă sufletul care cere ca ei să fie păziți de răul lumii, să fie împreună cu El și să vadă slava Sa.

Pe când ascultau cuvintele acestea, se suneau strâns legați de El și fiecare era gata să fie închis sau omorât pentru El. Și când toți și-au arătat simțămintele de iubire față de El, Isus începe cu o mâhnire nespūsă de dureroasă în privirea și

tonul Său și le spune: „Toți veți găsi în Mine o pricină de potienire” și când Petru declară cu bunăvoință și tărie că e gata să moară pentru Hristos, Isus face o declarație și mai uimitoare și mai tristă: „Tu chiar în noaptea aceasta te vei lepăda de mine de trei ori”.

Hotărâți, dar umiliți

Trebuie să fi fost o surpriză aspră pentru ucenici să audă pe stăpânul lor vorbind în așa momente, când inimile lor erau așa de adânc atinse și toată ființa lor era aprinsă de un devotament atât de fierbinte față de El. Și nu ne mirăm de sinceritatea mare pe care Petru de multe ori a declarat-o față de Domnul său.

Nu-l condamnăm pentru declarația aceea, ori ce am deduce din următoarele lui tăgăduiri. În mărturisirea lui puternică de a aparține lui Isus, ne sfătuiește pe noi să nu facem și noi o astfel de mărturisire. Adică ele firește să nu fie făcute cu un spirit închipuit sau cu prea mare încredere în sine. Dar suntem îndemnați să declarăm dorința și bunăvoința noastră, să mergem cu Hristos ori unde ne conduce și să suferim bucurși orice ne-ar costa ca să-I fim credincioși Lui. De multe ori cei ce promit mai mult, fac mai puțin.

E foarte probabil că cei ce nu promit nimic, nu vor face nimic. Un om bun și credincios, nu trebuie să se teamă niciodată să spună că are de gând să-și facă datoria. O inimă credincioasă și iubitoare va găsi un mijloc oarecare de a-și arăta dragostea. Și atunci când dorința de a răspunde lui Hristos, este exprimată cu blândețe și sinceritate, acea declarație va ajuta mult ca viața să fie corespunzătoare cu hotărârea.

Cu toate că nu condamnăm pe Petru, pentru seriozitatea cu care și-a declarat devotamentul față de Stăpânul său, putem învăța ceva din nereușita lui.